

Zdaniem Komisji Królestwo Niderlandów uchybiło zobowiązaniom, jakie ciążyą na nim na mocy art. 9 i 11 dyrektywy 2006/112/WE w ten sposób, że zezwoliły podmiotom niebędącym podatnikami na przystąpienie do zjednoczenia podatkowego. Ponadto Królestwo Niderlandów uchybiło art. 11 tej dyrektywy w ten sposób, że nie zasięgnęło opinii Komitetu ds. VAT.

(¹) Dz.U. L 347, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 15 grudnia 2010 r. w sprawie T-188/10 DTL Corporación S.L. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), wniesione w dniu 16 lutego 2011 r. przez DTL Corporación S.L.

(Sprawa C-67/11 P)

(2011/C 130/20)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: DTL Corporación, SL (przedstawiciel: adwokat A. Zuazo Araluze)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) i Gestión de Recursos y Soluciones Empresariales, S.L.

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie w całości wyroku Sądu (czwarta izba) z dnia 15 grudnia 2010 r. w sprawie T-188/10;
- uwzględnienie następujących żądań podnoszonych w pierwszej instancji:
 - stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 17 lutego 2010 r. w sprawie R 767/2009-2;
 - zmiana zaskarżonej decyzji poprzez oddalenie sprzeciwu wniesionego przez Gestión de Recursos y Soluciones Empresariales, S.L. wobec rejestracji wspólnotowego znaku towarowego nr 5153325 „SOLARIA” (znak graficzny) i dopuszczenie tego znaku do rejestracji dla wszystkich usług zgłoszonych w klasach 37 i 42;
- obciążenie OHIM i innych stron, jeżeli wstąpią do postępowania i opowiedzą się przeciwko tym żądaniom, kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

- 1) Uchybienia formalne w postępowaniu przed Sądem, które naruszają interesy skarżącej: wniosek o zawieszenie postępowania na podstawie art. 77 lit. c) i d) regulaminu postępowania przed Sądem został całkowicie pominięty (art. 58 Statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej).
- 2) Naruszenie przez Sąd prawa Unii: wyrok narusza art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 (¹) —

obecnie rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 (²) — z uwagi na wyraźne stwierdzenie, że:

- a) będący przedmiotem sporu wspólnotowy znak towarowy jako całość jest zdominowany przez element słowny;
- b) wspomniany element słowny nie jest dominującym elementem zgłoszonego znaku towarowego jako całości;

Powyższa sprzeczność w sposób rozstrzygający wpływa na ocenę prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd (art. 58 Statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej).

(¹) Rozporządzenie z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1).

(²) Rozporządzenie z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy) w dniu 18 lutego 2011 r. — Luqman Ahmad Tarar przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-71/11)

(2011/C 130/21)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Luqman Ahmad Tarar

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec.

Inni uczestnicy: Der Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht;

Der Bundesbeauftragte für Asylangelegenheiten beim Bundesamt für Migration und Flüchtlinge

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 9 ust. 1 lit. a) dyrektywy Rady 2004/83/WE należy interpretować w ten sposób, że nie każda ingerencja w wolność wyznania, stanowiąca naruszenie art. 9 EKPC, jest aktem prześladowania w rozumieniu wspomnianego przepisu dyrektywy, lecz że poważne naruszenie wolności wyznania jako podstawowego prawa człowieka zachodzi tylko wówczas, kiedy dotyczy jej zasadniczej sfery?
- 2) W przypadku twierdzącej odpowiedzi na pytanie pierwsze:
 - a) Czy zasadnicza sfera wolności wyznania jest ograniczona do wyznawania wiary i uprawiania praktyk religijnych w przestrzeni domowej i sąsiedzkiej, czy też akt prześladowania w rozumieniu art. 9 ust. 1 lit. a) dyrektywy Rady 2004/83/WE może również polegać na tym, że uprawianie praktyk religijnych w miejscach publicznych w państwie pochodzenia stwarza zagrożenie dla zdrowia, życia lub wolności fizycznej i z tego powodu wnioskodawca rezygnuje z tych praktyk?

- b) Jeżeli zasadnicza sfera wolności wyznania może również dotyczyć określonych praktyk religijnych w miejscach publicznych:

Czy w tym przypadku dla wystąpienia poważnego naruszenia wolności wyznania wystarczy, że wnioskodawca postrzega uprawianie praktyk swojej wiary jako niezbędne dla zachowania swojej tożsamości religijnej,

albo czy ponadto jest konieczne, że wspólnota religijna, której wnioskodawca jest członkiem, uważa te praktyki jako zasadniczy element nauki wiary,

albo czy dalsze ograniczenia mogą wynikać z innych okoliczności, jak np. z ogólnych stosunków w państwie pochodzenia?

- 3) W przypadku twierdzącej odpowiedzi na pytanie pierwsze:

Czy obawa bycia prześladowanym w rozumieniu art. 2 lit. c) dyrektywy Rady 2004/83/WE zachodzi wówczas, gdy pewne jest, że wnioskodawca będzie po powrocie do swojego państwa pochodzenia uprawiał określone, znajdujące się poza zasadniczą sferą, praktyki religijne, pomimo że prowadzić one będą do zagrożenia dla zdrowia, życia czy wolności fizycznej, czy też można od wnioskodawcy wymagać zaniechania takich praktyk w przyszłości?

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 7 grudnia 2010 r. w sprawie T-11/07 Frucona Košice a.s. przeciwko Komisji Europejskiej, St. Nicolaus — trade a.s., wniesione w dniu 18 lutego 2011 r. przez Frucona Košice a.s.

(Sprawa C-73/11 P)

(2011/C 130/22)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Frucona Košice a.s. (przedstawiciele: P. Lasok QC, J. Holmes, Barrister, B. Hartnett, Barrister, O. Geiss, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, St. Nicolaus — trade a.s.

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- 1) uchylenie wyroku Sądu z dnia 7 grudnia 2010 r. w sprawie T-11/07 w zakresie, w jakim dotyczy zarzutów czwartego i szóstego podniesionych przez wnoszącą odwołanie w skardze do Sądu;
- 2) uwzględnienie tych zarzutów jako zasadnych;
- 3) skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd, tak aby mógł wydać rozstrzygnięcie w przedmiocie podniesionych przez wnoszącą odwołanie zarzutów piątego, szóstego, siódmego, ósmego i dziewiątego w zakresie, w jakim dotyczą postępowania w sprawie egzekucji należności podatkowych; i
- 4) obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi na jego poparcie następujące dwa zarzuty:

- 1) Zarzut pierwszy:
Sąd nie ocenił zastosowania przez Komisję kryterium wierzyciela prywatnego z naruszeniem wymogów prawnych.
 - (i) Ocena Komisji nie była oparta na prawidłowym kryterium prawnym, jako że Komisja nie zbadała problematyki z punktu widzenia hipotetycznego inwestora prywatnego, aby określić, czy umorzenie zobowiązania na podstawie układu było ewidentnie większe niż umorzenie, na jakie zgodziłby się taki wierzyciel.
 - (ii) Sąd popełnił ten sam błąd co Komisja i nie zbadał prawidłowo kwestii, w jaki sposób inwestor prywatny postrzegałby sytuację na podstawie informacji, jakimi taki wierzyciel dysponował w sposób zasadny w momencie zawarcia układu.
 - (iii) Zamiast tego Sąd potwierdził stanowisko Komisji, mające charakter oceny a posteriori, dotyczące porównania zalet likwidacji i układu. Owa ocena pomijała ryzyko i opóźnienia, które wywołałyby oczywiste i znaczne obciążenie dla inwestora prywatnego decydującego o sposobie postępowania.
 - (iv) Należy uchylić wyrok Sądu w tym zakresie, a odpowiednie zarzuty podniesione przed Sądem przez wnoszącą odwołanie winny zostać uwzględnione.
- 2) Zarzut drugi:
Sąd starał się w sposób niedopuszczalny zastąpić rozumowanie Komisji swym własnym rozumowaniem, jeśli chodzi o stosowanie kryterium wierzyciela prywatnego, lub ocenił istniejące dowody dotyczące tego kryterium w sposób ewidentnie nieprawidłowy, przez co wypaczył te dowody.
 - (i) Chcąc uniknąć stwierdzenia, że Komisja dopuściła się oczywistych błędów i opuszczeń w ramach analizy przychodów, jakie mogłyby zostać uzyskane z postępowania likwidacyjnego, Sąd przekroczył swe uprawnienia kontrolne i starał się przedstawić swe własne rozumowanie i dokonać własnej analizy ekonomicznej.
 - (ii) Jeśli chodzi o koszty postępowania likwidacyjnego, Sąd stwierdził oczywiste błędy w ocenie stanu faktycznego dokonanej przez Komisję, a oddalenie przez Sąd zarzutu czwartego wnoszącej odwołanie w zakresie dotyczącym kosztów postępowania likwidacyjnego opierało się na zastąpieniu przez Sąd rozumowania Komisji jego własnym rozumowaniem lub na ewidentnym wypaczeniu przedstawionych mu dowodów.
 - (iii) Badając czas trwania postępowania likwidacyjnego, Sąd wypaczył dowody zawarte w aktach Komisji, starał się w sposób niedopuszczalny przedstawić swe własne motywy, aby uzasadnić a posteriori okoliczność, że Komisja nie wzięła w ogóle pod uwagę tych dowodów, i nie ustosunkował się do argumentu wnoszącej odwołanie, że uchybienia w analizie ekonomicznej Komisji, stwierdzone w skardze, powinny zostać rozpatrzone łącznie.